

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

„Du er vist alligevel alt for betænkelig, Artemas,” sagde Lukullus. „Det er ikke alle Mennesker, der er saa oprigtige og har en saadan Æresfølelse som du. Jeg for min Part spørger meget lidt efter Motiverne hos saadanne Fyre, naar bare de kan hjælpe os til Sejr over vore Fjender. Desuden vil Frygten sikkert afholde ham fra at forraade os. Jeg skal nok holde skarpt Øje med ham.”

„Saa til Sagen da, min vakre Tribun,” sagde Sabinus. „Forbered alt, og jeg vil give Befaling til, at den øvrige Arme skal understøtte dit Forehavende. Kom til mig i mit Telt, naar alt er forberedt, vi vil da lægge vore fælles Planer. Maatte Krigens Gud være med dig og lede dig.”

Lukullus fjernede sig, og sammen med ham forlod Artemas Generalens Telt. Han saa, at enhver Modforestilling vilde være forgæves og kun Tidsspilde. Som en god Soldat besluttede han derfor at gøre sin Pligt. Med Tribunen aftalte han Planerne for Fremrykningen, samt gav ham adskillige forstandige og nyttige Vink.

Saa begav han sig til sit Kvarter, som han beboede sammen med Pudens, for at forberede sig til det farlige Foretagende. Pudens saa paa hele denne Sag med samme Øjne som sin Ven. Men han var yngre og mere frygt end Artemas og ventede et berømmeligt Resultat af Ekspeditionen. Imidlertid skjulte han ikke for sig selv, at der var forbundet stor Fare dermed, ja at det kunde koste ham hans Liv. Han skrev derfor et Brev til sin dyrebare Klaudia, hvori han underrettede hende om den planlagte Ekspedition samt forberedte hende paa de mulige Følger. I Fald han ikke mere skulde vende tilbage, bad han hende om at modtage dette Brev som hans sidste Farvel og som en døendes Velsignelse til hende, han elskede højest paa Jorden. Tillige formanede han hende til at blive standhaftig i Troen paa Kristus, for at de kunde genses i hin Verden, hvor der til evig Tid aldrig skulde være nogen Krig eller Adskillelse.

Artemas betragtede sin Ven med et Blik fuldt af den største Kærlighed, medens han skrev dette Brev. Pudens havde betroet ham sit Forhold til Klaudia, og Artemas sukkede ved Tanken om den bitre Kummer, disse Linier maaske en Dag vilde bringe et ungt, elskende Hjerte ved at knuse dets skønneste Haab. Pudens stak Brevet i en lille Pakke, og lagde den paa et Sted, at enhver, der kom ind i Teltet, maatte faa Øje paa den og kunde besørge den sendt efter Adressen, ifald han ikke selv skulde vende tilbage.

Saa knælede begge Venner ned og bad Gud om at tage dem og alle deres i sin Haand og bevare dem under alle Farer.

Derpaa iførte de sig deres Rustning og afventede Befaling til Afmarsch.

Snart kom den Befaling, og de rykkede ud. Desertøren blev ført bunden ved Siden af Lukullus. Skønt Lyset var svagt, forekom det dog Pudens, at han havde set Ansigtet for, men hvor — var det ham ikke muligt at erindre. Desuden syntes Manden med Villie at vende Ansigtet fra ham.

Afdelingen marscherede hele Natten over stejle Klipper og ad snævre Hulveje, som Føreren syntes at være nøje kendt med. Da det var blevet helt mørkt, forlangte Desertøren, at Lukullus skulde slukke alle Fakler, ved hvis Skin de hidtil havde fundet Vejen, og lade sin Folk hvile sig en Stund, for at de, som han sagde, kunde være beredt til at styrte sig over Fjenden og tilintetgøre den, han forsikrede Tribunen, at de nu var ganske nær ved den fjendtlige Lejr, og at der kun forredes Hurtighed og Mod for at vinde en let Sejr.

Lukullus gav den ønskede Befaling. Fuldstændig Mørke herskede omkring dem. En Del af de udmattede Soldater var glade ved at kunne lægge sig ned, medens de øvrige holdt Vagt.

Skildevagterne syntes nu og da at bemærke en let Støj inde imellem Fjeldene, der omgav dem, men da de ikke kunde blive nogen var, saa antog de, at det var vilde Dyrs Fodtrin, og gjorde derfor ingen Allarm. Men da den første svage Lysstribe viste sig i Horisonten, bemærkede en af Vagtposterne et menneskeligt Hoved, der ganske tydeligt løftede sig op over Klipperanden og derpaa hurtig forsvandt igen.

Dette vakte Soldatens Mistanke, og han gik straks hen til Artemas og fortalte ham det. Saa snart Artemas havde hørt det, vækkede han Pudens, der sov tæt ved ham, og alle de sovende Soldater, og gjorde alt færdig til Kampen. Derpaa ilede han til Lukullus, der laa og sov ved en Gruppe Soldater.

„Hvor er Desertøren?” raabte han, da han havde vækket de sovende.

„Han er her bundet imellem to Soldater,” svarede Lukullus. „Jeg sikrede mig hans Tilstedeværelse, før jeg lagde mig til at sove.”

Men Desertøren var borte og ingen Steder at se.

„Hvorledes er han sluppet bort?” raabte Lukullus rasende. Saa vendte han sig til de Mænd, der var ansvarlig for Forræderen, og sagde: „Det vil koste eders Liv, hvis han ikke paagribes. Undersøg straks Klipperne.”

„Det var vist bedre, Lukullus, at vi rustet os til det, som ganske sikkert forestaar,” sagde Artemas. „Jeg er vis paa, vi er gaaet i en Fælde,

og at hverken vor Tapperhed eller vor Disciplin vil kunne redde os. Hør, de kommer! — Til Vaaben!”

For Enden af Kløften, de var kommet igennem, viste sig nu en Afdeling Mysiere, der styrkede løs paa dem. Paa samme Tid lod vilde Skrig fra Fjeldene over dem fra alle Sider for at kaste sig over de romerske Tropper, der modtog Fjenden som en Staalvæg af Sværd og Spyd og Skjolde.

Disciplin og Koldblodighed kan udrette meget, men naar Overmagten er for stor, maa den dog til sidst sejre. Det var ogsaa Tilfældet her. Jo flere Fjender Romerne huggede ned, desto mere syntes deres Antal at vokse.

Artemas havde ikke set sin Ven, siden Slaget begyndte, og vidste ikke, hvorledes det var gaaet ham.

Lidt efter lidt blev den romerske Slaglinie gennembrudt. Derved opstod et Haandgemæng hvorved Mysierne paa Grund af deres Flertal havde betydelige Fordele. Deres Disciplin overraskede Tribunen, og de bemærkede snart, at de ikke blev anført af indfødte Officerer. Overanføreren adskilte sig ved sin Ansigtssfarve og sit hele Udseende fra sine Soldater, og ved Siden af ham stod en anden, der aabenbart var hans Landsmand, og kæmpede med ligesaa rasende Heftighed som han selv.

Overanføreren rettede særlig sit Angreb mod det Sted, hvor Pudens stod, kendelig ved sin høje Skikkelse og sin smukke Rustning. Den unge Romer kunde ikke tydeligt se den fjendtlige Anførers Ansigt, da det til Dels var dækket af en Slags Visir, men i hans Ledsager erkendte han den forræderiske Desertør.

Atter syntes han, at han havde set dette Ansigt før, men han havde ikke Tid til at tænke nærmere derover. Angrebet var vildt og voldsomt, og da han tillige med sin lille Skare var blevet skilt fra Hovedafdelingen, var det kun med Nød og Næppe, den kunde holde Stand. Han og hans Soldater kæmpede med sædvanlig Tapperhed og Krigskunst, og Jorden bedækkedes af døde og saarede fra begge Sider.

Endelig begyndte Mysierne at vige. Men i samme Øjeblik styrtede den fjendtlige Anfører personlig løs paa Pudens, og der opstod en Kamp paa Liv og Død imellem disse to stærke Mænd. Vældige Sværds slag faldt fra begge Sider, og begge blødt, men ingen af dem vilde give efter. Den fremmede kæmpede imidlertid saa rasende, at han glemtede den nødvendige Forsigtighed. Det var Grunden til, at det lykkedes Pudens at bibringe ham et saa vældigt Slag i Hovedet, at Visiret splintredes, og hans saarede Ansigt bløttedes.

I samme Øjeblik kendte Pudens sin Fjende og vidste tillige, hvorfor han med et saadant Raseri havde tragtet efter hans Undergang. Den briffliske Prins, Emrys, stod for ham. Hans Øjne syntes at gnistre af Had. Pludselig og uanet styrkede han sig paa ny over Romeren, saa denne neppe fik Tid til at parere Stødet.

„Du har gjort mit Liv værdiløst,” stønnede han vildt, „men du skal ikke faa Lov at leve for at nyde det, som du saa forræderisk har tilranet dig.”

I det samme for han lynsnar ind paa sin Modstander for at støde sin Dolk i hans Hjerte. Men Pudens greb hans Haandled og holdt det fast som i en Skruestik.

„Du er nu i min Magt, Emrys. Men jeg vil ikke dræbe dig. Jeg vil skaaene dig for hendes Skyld, som vi begge elsker.”

Emrys saa op paa den ædle, unge Romer.

„Du er højmodigere end jeg,” sagde han bevæget, „og du har vundet Prisen, og jeg har tabt. Lad os være Venner. Jeg vil aldrig komme til at angribe dig mere.”

Han kastede Dolken fra sig og bød sin Fjende sin kolde, skælvede Haand.

Pudens greb den, men i samme Øjeblik faldt Prinsen i Afmagt og vilde være faldet, hvis ikke Romeren havde grebet ham og lagt ham blidt ned paa Jorden. Pudens saa sig om efter Hjælp. Derved opdagede han, at han befandt sig ganske ene emd Emrys og en romersk Soldat, da Fægtningen under deres Tvekamp havde trukket sig ned imod Kløften.

Ved Hjælp af den romerske Soldat lagde Pudens den haardt saarede Prins paa en Baare, der i al Hast var blevet lavet af nogle Spyd og et Banner, og de vilde just til at bære ham ned til Lejren, da en Skare Mysier traadte frem fra et Hjørne af Klipperne og spærrede dem Vejen. De to Romere satte Baaren ned og beredte sig til Forsvar.

I samme Øjeblik vaagnede Emrys af sin Afmagt. Han løftede Hovedet og bemærkede sine Følg, bemærkede, at de stod i Begreb med at gøre netop det, for hvis Skyld han havde lagt saa mange Planer og udsat sig for saa megen Møje og saa mange Farer. Hvis han nu blot tav, saa vilde hans forhadte Medbejler om faa Minutter være overmandet og dræbt og hans Hævn være fuldbyrdet. Han tvøvede — den gode og onde Aand kæmpede i hans Hjerte. Pudens' Tanker drejede sig derimod i dette Øjeblik om hans besejrede Fjendes hjælpeløse Stilling, og da han befrygtede, at Emrys under den forestaaende Kamp kunde blive saaret, bukkede han sig ned og trak Baaren ind under et fremspringende Klippestykke. Denne Handling, der i høj Grad vidnede om U selvished og Højmodighed, reddede Pudens' Liv, idet den bevirkede, at den gode Aand fik Overtaget i Emrys' Hjerte. Med en vældig Kraftanstrengelse rejste han sig halvt op og befalede sine

Soldater med Ord og Gebærder at lade de to Mænd i Fred.

„Det er min Ven,” sagde han til den forreste i Skaren. „Jeg har taget fejl, denne Mand er ikke min Fjende, tværtimod, han er min Ven. Han har skænket mig Livet, og jeg vil skænke ham Livet til Gengæld. Bær mig ned til Landsbyen ved Foden af Bjerget.” Derpaa vendte han sig til Pudens og sagde: „Du skal blive fri, saa snart jeg kan faa udvirket det. Vil du give mig dit Æresord paa, at du ikke vil foretage noget Flugtforsøg, indtil det kan ske?”

„Ja, jeg vil,” svarede Pudens.

Emrys blev baaret hen til det nærmeste Hus, og Pudens samt Soldaten blev ført til det samme Hus som Krigsfanger. —

Det lykkedes Romerne at drive Fjenden ned i Dalen. Der fik Artemas først Tid til at se sig om efter Pudens, men han kunde ikke faa Øje paa hans høje Hjelm. Heller ikke havde han Tid til at søge efter ham, da Mysierne begyndte et nyt, fortvivlet Angreb. Den romerske Afdeling, der allerede troede at have sejret, blev omringet og adspiltet, og trods den tapreste Modstand blev alle hugget ned undtagen Artemas og nogle faa Soldater, der stod dækket med Ryggen imod Klipperne og derved var istand til at modstaa Angrebene.

Pludselig høstes Trompestød, en stor, kejserlig Hærafdeling rykkede frem og gjorde en hurtig Ende paa Kampen. Mysierne flygtede, og Artemas tilligemed hans lille Skare var reddet. I Spidsen for de fremrykkede Romere stod Sabinus selv. Han havde stormet Fjendens Hovedkvarter og vundet en afgørende Sejr. Derefter var han ileet afsted for at bringe Lukullus og hans kejserlige Afdeling Hjælp.

Af Artemas erfarede han den Skæbne, der havde ramt Tribunen og næsten hele hans Kommando, og han begyndte straks at søge efter de saarede. Forgæves søgte Artemas efter sin Ven. Tilsidst blev der udstedt Befaling til Afmarsch, og han saa sig nedsaget til at forlade det Sted, hvor han troede, hans unge Broders Lig laa.

Da han bedrovet traadte ind i sit Telt og saa Vennens Afskedsbrev til sin Brud, strømmede Taarerne ned ad hans Kinder, og han knælede ned paa samme Sted, hvor han nylig havde knælet sammen med Vennen, og bad Herren om at give den unge Pige Kraft til at bære det tunge Slag.

Derefter greb han Brevet for at sende det afsted med det kejserlige Bud.

Men den Kurer, der overbragte Kejseren og Aulus Plautius Efterretningen om Romernes store og afgørende Sejr, var allerede afgaaet. Derfor fik Klaudia intet Brev med dette Bud, og der gik Uger hen, før Artemas fik Lejlighed til at afsende den kostbare Pakke.

XXI.

Føbes Historie.

Klaudia var truffet i sit Hjerte som af en dræbende Pil. Da hun var vendt tilbage fra Festen, talte hun ikke og gik saa fraværende omkring, at Pomponia blev urolig for hendes Skyld. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre, men hun forstod, at kunde den unge Pige blot komme til at græde ud, saa vilde det lette hendes Sind. I den Hensigt kaldte hun paa Darthula og tog hende med ind, for at hun kunde trøste den unge Prinsesse.

Og hendes Haab blev ikke skuffet. Darthula havde allerede hørt den forfærdelige Efterretning. Hun ilede ind til sin elskede Prinsesse, knælede med ved Siden af hende, greb hendes kolde, slapt medhængende Hænder og trykkede dem til sine Læber under Hulken og Veklager. Hendes Medfølelse smeltede Klaudias Hjerte. Hun kastede sig til sin frofaste Darthulas Bryst, og hendes Jammer og Fortvivlelse fik Luft gennem en heftig Taarestrøm.

„Mit Barn, min Klaudia,” raabte Pomponia i en Tone, der baade var øm og bebrejdende, „lad dig dog ikke saaledes overvælde af Smerten. Dermed ærer du ikke den, for hvis Skyld du sørger. Tænk hellere paa den forløjste, der nu fryder sig i Paradis sammen med sin Frelser. Det er jo din Pudens og ikke det forkrænkelige Legeme, der faldt over i Asien. Strøb efter at holde det fast, kære Klaudia, og din Lidelse vil blive til intet over for din Brudgoms usandsigelige Salighed.”

„Det vil jeg — ja, det vil jeg med Guds Hjælp,” raabte Klaudia. Hun stod op og saa paa Pomponia med et rørende Udtryk, der vidnede om en tiltvungen Ro men tillige om en haabløs Smerte, saa at Romerinden følte sig ganske overvældet.

„Gud vil hjælpe dig, mit Barn,” sagde hun, da hun igen blev Herre over sin Stemme. „Den barmhjertige Frelser vil bære alt for dig. Kast alle dine Sorger paa ham. Og tænk, hvor herligt, hvor er du til at misunde midt i Ulykken, din Ven troede paa Kristus, ikke sandt, og du skal se ham igen paa Herrens Dag.”

„Ja, ja, jeg ved det,” raabte den unge Pige, idet en Bølge af Henrykkelse et Øjeblik strømmede igennem hende. „Jesus Kristus var hans Liv, og han var sin Forløser saa tro som sin Kejser og mig. Hvor har det ofte været til Bestyrkelse for mig at mærke hans stærke og voksende Tro. Og hvor har jeg længtes efter at møde ham igen og tale med ham om den Herre, vi begge tænte.” Hun brød paany ud i Taarer — „Men derfor

er det ogsaa, jeg savner ham, savner hans Hjælp og savner ham selv. Pudens! Pudens! Hvorledes skal jeg komme igennem Livet med dets Prøvelser og Fristelser uden dit Raad og din Bistand. Ak, jeg føler det godt, at jeg har været alt for meget afhængig af dig og din Kærlighed.”

„Herren har forsegleet dine egne Strømme af Glæde og Kraft, min Klaudia, for at drage dig til sin udtømmelige Kilde. Han kan og vil være dig mere, end noget menneskeligt Væsen var i Stand til. Giv dig blot helt over til ham med hele Hjertets Tro og Tillid, saa vil du aldrig komme til at fattes, hvad du trænger til.”

„Dyrebare Herskerinde,” begyndte Darthula, som dybt bevæget havde hørt paa Samtalen, „tilgiv, at jeg vover at tale. Men du har jo selv lært mig at tro paa den Herre, som den gode Dame Pomponia talte om, og du har saa tidt sagt netop det samme til mig, som hun nu har sagt til dig. Jeg ved, at den store, mægtige Gud, som vi tror paa, kan gøre alt, hvad han vil. Lad os bede ham om at give dig sin Fred midt i Smerten.”

Darthulas Ord var som Balsam paa Klaudias Hjerte. Hendes Tjenestepiges Ord havde Vægt, da hun ofte havde set, hvorledes Gud havde givet hende Kraft til med et stille, fredfyldt Hjerte at bære de største Trængsler.

„Du har Ret, Darthula,” sagde hun stille. „Lad os bede.”

Saa knælede de alle tre ned og bad, og da de rejste sig op, havde den vilde Smerte, hvortil hendes fyrrige Temperament et Øjeblik havde henrevet hende, givet Plads for en dyb og hellig Stilhed.

Den ene Dag gik efter den anden. Den ydre Verden var den samme, som den havde været, før Gravklokkerne over Klaudias Lykke havde lydt. Men hvor helt anderledes tog ikke alt sig ud i hendes Øjne. Naar hun ved Aftenstid sad i sit Værelse og lod sit Blik glide drømmende ud over de herlige Scenerier, der udbredte sig for hende, saa vakte det ikke længer Glæde i hendes Sjæl. Fra fordums Dage kom Skygger fra hendes bristede Lykke og lagde sig over Naturens Herlighed. Ydervederen, hvor skøn den end var, kunde aldrig mere bringe hende Glæde eller fylde hendes Hjerte med Solskin som hidtil. Og kunde Naturen det ikke, saa kunde Menneskeverdenen med dens tomme Pragt og Forlystelser det endnu meget mindre.

Og dog var hendes Sjæl stille og trøstet. Denne Trængsel blev til en stor Velsignelse for hendes aandelige Liv. Hun blev draget nærmere til Gud end nogen Sinde. Frem for alt traadte den kommende Verdens Hellighed og Skønhed frem for hendes Sjæl med et Liv og en dragende Magt som aldrig før.

Som Dagene gik, opsteg ogsaa Ønsket i hendes Hjerte med større og større Krav at komme til at tage Del i en ny Beskæftigelse — at faa noget at leve for. Dette drog hendes Tanker tilbage til Regnum, og det kom til at staa for hende som noget herligt atter at komme til at bo hos sin Fader og faa en Gerning for Gud i sit Hjem og i sit Fædreland. Men denne Tanke blev mødt med den mest afgjorte Modstand af Pomponia, Rufus og alle hendes øvrige kristne Venner. Hvor kunde hun tro, at hun alene og uden Hjælp kunde gaa op imod den vældige Strøm af Afgudsdyrkelse og Overtro, som hun vilde møde i sit Fædreland. Og hvad der var det farligste — hun vilde igen møde Emrys, der selvfølgelig vilde forny sit Frieri, nu da hun ved Pudens' Død var blevet fri. Og vilde hun her i Længden have Kraft til at staa imod, særlig hvis hendes Fader, hvad der var sandsynligt, vilde stille sig paa Emrys' Side.

Efter megen Bøn og Drøftelse for Guds Ansigt blev Planen endelig opgivet. Og snart saa Klaudia, at Gud heri havde haft sin Finger med. Det var kun med lange Møllener, at der plejede at komme Bud fra Britannien. Kogidunus var ikke en Mand, der hyppigt skrev Brev. Det havde derfor ikke foruroliget hende, at hun i længere Tid ikke havde faaet nogen Efterretning fra Regnum. Aulus Plautius havde sendt den britiske Konge en Meddelelse om hans tilkommende Svigersøns Død. Men der indløb intet Svar, og da Svaret endelig kom, saa de, at Kogidunus aldrig naaede at modtage den sørgelige Melding. Et Brev fra Guvernøren meddelte nemlig, at Kogidunus var afgaaet ved Døden, inden han modtog Plautius' Meddelelse. I sit Testamente havde han bestemt, at Pudens og Klaudia skulde overtage Riget efter hans Død, og hvis de døde barnløse havde han bestemt Emrys som sin Arving. Imidlertid var der indsat et Regentskab over det lille Kongerige.

Dette nye Tab syntes en Tid lang at overvælde Klaudia og gøre hendes Hjerte bittert. Dog Gud havde ogsaa her Omhu for sit Barn.

De Kristne kom regelmæssigt sammen i Føbes jævne Bolig for at høre Livets Ord eller for at opbygges ved Samtale og Sang.

Føbe havde rejst meget omkring i Verden. Hun havde ledsaget sin Ægtefælle paa Rejse til Syrien og Grækenland. Der havde hun mødt Kristi Evangelium, og det guddommelige Lys var ogsaa opgaaet i hendes Hjerte, saa hun havde omvendt sig fra Afguderne til Gud.

Ofte sad hun og Klaudia sammen, og den unge Prinsesse lyttede da gerne til, naar Føbe fortalte Træk fra sit Liv. Til Gengæld modtog hun snart Klaudias hele Fortrolighed. Hun fortalte Romerinden om Livet i Britannien og om, hvorledes hun ved Guds Naade havde faaet hans Evangelium at høre. Hun fortalte hende alt lige indtil den sidste store, hjertegribende Sorg.

(Fortsættes.)